
Minneord

OSS IMELLOM

OLAF JOHAN HARTMANN-JOHNSEN

Det var med sorg og en sterk følelse av vemod at jeg fikk vite at Leif var død. Han ble født i Øvre Sandsvær 10.5. 1924. Han sovnet stille inn 80 år gammel.

Leif var på mange måter en privat person, men når man ble kjent med ham viste han seg som en varmhjertet og raus mann, med en egen evne til å se det fornøyelige – selv i vanskelige situasjoner. Han hadde rik menneskelig forståelse som kom hans pasienter og venner til gode. Hans dyktighet og omtanke som lege var enestående.

Telemark var hans fylke, og også arbeidssted i den siste halvdel av hans aktive virksomhet som lege. Leif vokste opp på Rjukan og tok artium der i 1943. Han var med i Motstandsbevegelsen, og deltok i farlige oppdrag på Hardangervidda.

Han ble tildelt Deltagermedaljen. Leif ble ferdig lege i 1950, senere spesialist i indremedisin og hjertesykdommer. Han tok doktorgraden i 1964, var turnuslege på Sunndalsøra og arbeidet senere i Florø.

Medisinsk avdeling A på Rikshospitalet ble en viktig og mangeårig arbeidsplass. Professor Paul Owren var overlege, og man måtte holde mål for å tilfredsstille hans strenge krav. Da vi arbeidet sammen, var Odd Husom reservelege. I legeyrket er det alltid behov for å forbedre seg, men det er sjelden at man oppnår virkelig topp kvalitet. Owren betegnet Husom som Norges fremste kliniker. Vår felles beundring og forsøk på å etterlikne Odd Husom så godt vi kunne, forsterket vårt vennskap. Leif fortsatte som overlege på St. Josephs Hospital i Porsgrunn i 1973. Etter noen år ble det slått sammen med Telemark sentralsykehus, og han ble øverste leder for den medisinske avdeling. Da St. Josephs Hospital ble nedlagt etter en hard og bitter kamp, ble det en vanskelig tid for oss begge, men vi skilte lag som venner.

Leif hadde mange interesser – spesielt likte han å fiske og følge med på fotballkampene. Og han var hundeelsker. Særlig glede fikk han av å være medlem av en sjømannsklubb i Risør, Havets Sønner, og fortalte mange morsomme historier fra møtene der. Leif og Vesla måtte bære på en stor sorg sammen da deres datter døde så altfor ung. Han fikk vel egentlig et varig knekk av dette. Familien var hans aller viktigste, og tiden sammen med barnebarna ble en givende sådan. Han fikk noen gode år som pensjonist i Porsgrunn, inntil sykdom rammet ham. Tankene går til Vesla, hans sønn og familien for øvrig. Han hjalp meg å komme over en vanskelig periode, og jeg vil alltid huske ham med dyp takknemlighet.

Publisert: 19. mai 2005. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 4. juni 2026.